

Peter Swanson

Een verdiende dood

Vertaald door Guus Houtzager

2016

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Voor mijn moeder, Elizabeth Ellis Swanson

DEEL I

De regels van luchthavenbars

Ted

‘Hallo,’ zei ze.

Ik keek naar de bleke, sproetige hand op de rugleuning van de lege barkruk die in de businessclasslounge van luchthaven Heathrow naast me stond, en vervolgens naar het gezicht van de onbekende.

‘Ken ik u ergens van?’ vroeg ik. Ze kwam me niet bepaald bekend voor, maar haar Amerikaanse accent, haar kraakheldere witte shirt en de kniehoge leren laarzen die ze over haar skinny jeans droeg, hielpen er stuk voor stuk aan mee dat ze eruitzag als een van de vreselijke vriendinnen van mijn vrouw.

‘Nee, sorry. Ik bewonder alleen uw drankje. Mag ik?’ Ze hees haar lange, slanke lijf op de met leer beklede, draaibare kruk en zette haar handtas op de bar. ‘Is dat gin?’ vroeg ze over de martini die voor me stond.

‘Hendrick’s,’ zei ik.

Ze gebaarde naar de barkeeper, een puber met stekelhaar en een gladde kin, en vroeg om een Hendrick’s martini met twee olijven. Toen haar drankje kwam, hief ze het in mijn richting. Ik had nog een slokje over en zei: ‘Op de vaccinatieplicht voor internationale reizen.’

‘Daar drink ik op.’

Ik ledigde mijn glas en bestelde nog een borrel. Ze stelde zich voor, en ik vergat haar naam meteen weer. Ik noem-

de de mijne – alleen Ted, niet Ted Severson: toen nog niet, tenminste. We zaten in de overdreven beklede en verlichte lounge op Heathrow, dronken ons drankje, wisselden een paar opmerkingen uit en bevestigden dat we allebei op dezelfde rechtstreekse vlucht naar Logan Airport in Boston zaten te wachten. Ze haalde een dunne paperback uit haar tasje en begon erin te lezen. Het bood me de gelegenheid haar goed te bekijken. Ze was beeldschoon: lang rood haar, transparante ogen, blauwgroen als tropisch water, en een zo bleke huid dat hij de bijna blauwig witte kleur van taptemelk had. Als zo'n vrouw in je stamkroeg naast je komt zitten en je complimenteert met je stijl van drinken, denk je dat er een grote verandering in je leven op til is. Maar er gelden andere regels in luchthavenbars, waar je mededrinkers op het punt staan in tegengestelde richtingen van je weg te rennen. En hoewel deze vrouw op weg was naar Boston, was ik nog vervuld van hevige woede over de situatie thuis met mijn vrouw. Tijdens mijn week in Engeland had ik aan niets anders kunnen denken. Ik had nauwelijks gegeten of geslapen.

Over de luidspreker weerklonk een boodschap waarin slechts twee woorden te onderscheiden waren: 'Boston' en 'vertraging'. Ik keek naar het bord dat boven de rijen met van achteren belichte flessen eersteklas drank hing, en zag hoe onze vertrektijd een uur werd verzet.

'Tijd voor de volgende,' zei ik. 'Ik trakteer.'

'Waarom niet,' zei ze, sloeg haar boek dicht en legde het met het omslag naar boven naast haar handtas op de bar. *The Two Faces of January*. Door Patricia Highsmith.

'Hoe bevalt het boek je?'

'Het is niet een van haar beste.'

'Niets erger dan een slecht boek en een vlucht met een lange vertraging.'

‘Wat lees jij?’ vroeg ze.

‘De krant. Ik houd niet zo van boeken.’

‘Wat doe je dan op vliegereizen?’

‘Gin drinken. Moorden beramen.’

‘Interessant.’ Ze glimlachte me toe, het eerste lachje dat ik van haar zag. Het was een brede lach die een plooi tje tussen haar bovenlip en haar neus veroorzaakte en een perfect gebit liet zien, alsmede een reepje roze tandvlees. Ik vroeg me af hoe oud ze was. Toen ze voor het eerst was gaan zitten, had ik gedacht dat ze halverwege de dertig was, ongeveer van mijn leeftijd, maar door haar glimlach en de wolk verschoten sproeten op haar neusbrug zag ze er jonger uit. Als ongeveer achtentwintig. De leeftijd van mijn vrouw.

‘En natuurlijk werk ik als ik vlieg,’ voegde ik aan mijn woorden toe.

‘Waar houd je je mee bezig?’

Ik vertelde haar de korte versie: hoe ik beginnende internetbedrijfjes financierde en adviseerde. Ik vertelde haar niet hoe ik een optimaal rendement uit mijn geld had gehaald – door die bedrijfjes te verkopen zodra ze er veelbelovend uit gingen zien. Ik vertelde haar ook niet dat ik mijn hele leven nooit meer echt hoefde te werken, en dat ik er als een van de weinige dotcommers uit eind jaren negentig in was geslaagd tijdig mijn biezen te pakken (en mijn aandelen te verzilveren) vlak voordat de zeepbel knapte. Ik verzweg die feiten alleen omdat ik geen zin had om erover te praten, niet omdat ik dacht dat mijn nieuwe metgezellin ze weerzinwekkend zou vinden, of haar interesse in een gesprek met mij zou verliezen. Ik had nooit behoefte gevoeld om me te excuseren voor het geld dat ik had verdiend.

‘En jij? Wat doe jij?’ vroeg ik.

‘Ik werk op Winslow College. Ik ben archivaris.’

Winslow is een vrouwenuniversiteit in een lommerrijke

voorstad op ruim dertig kilometer ten westen van Boston. Ik vroeg haar wat een archivaris precies doet en ze vertelde me wat, naar ik vermoedde, háár beknopte verhaal over haar werk was: hoe ze academische documenten verzamelde en verduurzaamde. ‘En je woont in Winslow?’ vroeg ik.

‘Inderdaad.’

‘Getrouwd?’

‘Nee. En jij?’

Terwijl ze het zei, ving ik de subtiele blik in haar ogen op terwijl ze naar een ring aan mijn linkerhand zocht. ‘Ja, helaas wel,’ zei ik. Vervolgens hield ik mijn hand voor haar omhoog, zodat ze mijn kale ringvinger kon zien. ‘En, nee, ik doe mijn trouwring niet af in luchthavenbars voor het geval dat er een vrouw zoals jij naast me komt zitten. Ik heb nooit een ring gehad. Ze zitten vreselijk.’

‘Waarom: helaas wel?’ vroeg ze.

‘Dat is een lang verhaal.’

‘Onze vlucht is vertraagd.’

‘Wil je echt meer horen over mijn smerige bestaan?’

‘Hoe kan ik daar nee op zeggen?’

‘Als ik je ga vertellen dat ik nog zo’n jongen nodig heb.’ Ik hield mijn lege glas omhoog. ‘Jij?’

‘Nee, dank je. Twee is voor mij de limiet.’ Ze schoof met haar tanden een van de olijven van de tandenstoker en beet erop. Ik ving een vluchtige glimp op van het roze puntje van haar tong.

‘Ik zeg altijd dat twee martini’s te veel is, en drie niet genoeg.’

‘Dat is grappig. Heeft James Thurber dat ook niet gezegd?’

‘Ik heb nooit van hem gehoord,’ zei ik gniffelend, hoewel ik me een beetje bête voelde omdat ik een beroemde quote voor een zelfbedachte opmerking had willen laten

doorgaan. Opeens stond de barkeeper voor me en bestelde ik een nieuwe borrel. De huid rond mijn mond had die aangename gevoelloosheid gekregen die je van gin krijgt, en ik wist dat ik het gevaar liep om te dronken te worden en te veel te zeggen. Maar hier golden tenslotte de regels van de luchthaven, en hoewel mijn medereizigster maar dertig kilometer bij me vandaan woonde, was ik haar naam al vergeten en wist ik dat de kans dat ik haar ooit terug zou zien, zeer gering was. En het gaf een goed gevoel om met een onbekende te praten en te drinken. Alleen al het hardop uitspreken van bepaalde woorden deed een deel van mijn woede verdwijnen.

En dus vertelde ik het verhaal aan haar. Ik vertelde haar dat mijn vrouw en ik drie jaar getrouwd waren en dat we in Boston woonden. Ik vertelde haar over de week in september in de Kennewick Inn aan de zuidkust van Maine, en hoe we verliefd op die omgeving waren geworden en bespottelijk duur onroerend goed aan de kust hadden gekocht. Ik vertelde haar dat mijn vrouw, omdat ze was afgestudeerd in een richting die ‘kunst en sociale actie’ wordt genoemd, besloot dat ze voldoende gekwalificeerd was om samen met een architectenbureau het huis te ontwerpen en recentelijk het merendeel van haar tijd had doorgebracht in Kennewick, waar ze had samengewerkt met de aannemer Brad Daggett.

‘En Brad en zij...?’ vroeg ze, nadat ze de tweede olijf in haar mond had laten glijden.

‘Mmm-mmm.’

‘Weet je het zeker?’

Dus gaf ik haar meer bijzonderheden. Ik vertelde haar dat Miranda genoeg van ons leven in Boston had gekregen. In het eerste jaar van ons huwelijk had ze zich bezighouden met het inrichten van onze *brownstone* aan het

South End. Daarna had ze een deeltijdbaan gehad in de galerie van een bevriende galeriehouder in het SoWa-district, maar zelfs toen wist ik dat de glans van de dingen afging. Halverwege de avondmaaltijd raakten we door onze gespreksstof heen, en we gingen op andere tijden naar bed. Belangrijker was dat we de identiteit waren verloren die ons oorspronkelijk in onze relatie had gedefinieerd. Ik was de rijke zakenman die haar liet kennismaken met dure wijn en liefdadigheidsgala's, en zij was de vrijgevochten kunstenaar die reizen naar Thaise stranden boekte en zich graag in duikbars ophield. Ik beseftte dat we zelf een cliché waren geworden, maar voor ons was het effectief. Op alle niveaus klikte het tussen ons. Ik genoot zelfs van het feit dat, hoewel ik mezelf op een algemene manier als knap beschouw, niemand mij ooit een blik waardig keurde als ik in haar aanwezigheid verkeerde. Ze had lange benen en grote borsten, een hartvormig gezicht en volle lippen. Ze verfde haar donkerbruine haar altijd zwart. Het was opzettelijk slordig gekapt, alsof ze net uit bed was gekomen. Haar huid was onberispelijk en make-up had ze niet nodig, al ging ze nooit de deur uit zonder zwarte eyeliner op te brengen. In bars en restaurants had ik mannen hun blik op haar zien fixeren. Misschien projecteerde ik, maar de blikken die ze op haar wierpen, waren hongerig en bij de beesten af. Ik was blij dat ik niet in een tijd of plaats leefde waar mannen gewoontegetrouw wapens droegen.

Aan onze reis naar Kennewick, in de staat Maine, waren we spontaan begonnen, als reactie op een klacht van Miranda dat we in ruim een jaar niet met zijn tweeën waren geweest. We vertrokken in de derde week van september. De eerste twee dagen waren wolkeloos en warm, maar op de woensdag van die week trok vanuit Canada een regenfront binnen dat ons aan onze suite kluisterde. We kwamen

alleen buiten om Allagash White te drinken en kreeft te eten in de kelderbar van de herberg.

Nadat het regenfront was overgetrokken, werd het koel en droog weer. Het licht werd grijzer, de schemering duurde langer. We kochten truien en verkenden het anderhalve kilometer lange rotspad dat even ten noorden van de herberg begon en zich een weg kronkelde tussen de aanzwellende Atlantische Oceaan en zijn rotsachtige kust. De lucht, die tot voor kort zwanger was geweest van vochtigheid en de geur van zonnebrandolie, was nu schoon en zilt. Allebei werden we verliefd op Kennewick, zo verliefd dat ik, toen we een met rozenbottels overwoekerd stuk grond met een bord ‘te koop’ op een steile oever aan het einde van een pad aantroffen, ik het nummer op het bord belde en onmiddellijk een bod uitbracht.

Een jaar later waren de rozenstruiken gerooid, was er een fundering gelegd en was het exterieur van het huis met acht slaapkamers bijna voltooid. Als hoofdaannemer hadden we Brad Daggett aangenomen, een ruige gescheiden man met dik zwart haar, een *goatee* en een kromme neus. Terwijl ik door de week in Boston verbleef – waar ik als adviseur optrad voor een groep ICT’ers die zojuist aan het MIT waren afgestudeerd en een nieuw algoritme hadden ontwikkeld voor een op blogs gebaseerde zoekmachine –, was Miranda steeds vaker in Kennewick, waar ze een kamer in de herberg had betrokken en toezicht hield op de werkzaamheden aan het huis. Daar hield ze zich obsessief bezig met tegels en sanitair.

Begin september besloot ik haar met een bezoekje te verrassen. Terwijl ik de I-95 ten noorden van Boston opreed, sprak ik een bericht in op haar gsm. Kort voor het middaguur kwam ik in Kennewick aan, waar ik in de herberg naar

haar op zoek ging. Er werd me verteld dat ze er al sinds de ochtend niet meer was.

Ik reed naar het huis toe en parkeerde mijn auto op het gravel van de oprijlaan achter Brads F-1 50. Ook Miranda's Mini Cooper in roodborstei-blauw stond daar. Ik had het terrein een paar weken niet bezocht en zag tot mijn genoegen dat er flink was opgeschoten. Alle ramen zaten zo te zien op hun plaats, en de blauwe tegels die ik voor de verzonken tuin had uitgekozen, waren aangekomen. Ik liep naar de achterkant van het huis, waar alle slaapkamers op de eerste verdieping een eigen balkon hadden, en waar een afgeschermd veranda op de begane grond naar een enorme stenen patio leidde. Vóór de patio was een rechthoekig gat voor het zwembad uitgegraven. Terwijl ik de stenen trap van de patio op liep, zag ik Brad en Miranda door de hoge keukenramen met uitzicht op de oceaan. Net toen ik op het punt stond om tegen het raam te tikken om hun te laten weten dat ik er was, werd ik daar door iets van weerhouden. Ze zaten allebei tegen de onlangs geïnstalleerde aanrechten van kwarts geleund en keken door het raam met uitzicht op Kennewick Cove. Brad rookte een sigaret en ik zag hoe hij een askegel in de koffiekop tikte die hij in zijn andere hand hield.

Het was echter Miranda die me had doen stoppen. Er was iets met haar houding, met de manier waarop ze tegen het aanrecht leunde, naar Brads brede schouders toegekeerd. Ze leek volkomen op haar gemak te zijn. Ik zag hoe ze nonchalant haar hand optilde terwijl Brad de aangestoken sigaret tussen haar vingers schoof. Ze nam een lange trek en gaf hem vervolgens de sigaret terug. Geen van beiden hadden ze tijdens de uitwisseling de ander aangekeken, en ik besepte op dat moment dat ze niet alleen met elkaar sliepen, maar waarschijnlijk ook verliefd op elkaar waren.

In plaats van woede of misnoegen was mijn eerste reactie er een van paniek dat ze me op de patio zouden zien staan, waar ik hen tijdens hun intieme momentje bespioneerde. Ik keerde op mijn schreden terug in de richting van de hoofdingang, stak de veranda over, zwaaide vervolgens de glazen deur open en riep ‘hallo’ in het galmende huis.

‘Hierheen,’ schreeuwde Miranda terug en ik liep de keuken in. Ze waren een stukje van elkaar weggeschoven, maar niet veel. Brad drukte zijn sigaret omstandig uit in het koffiekopje. ‘Teddy, wat een verrassing,’ zei Miranda. Ze was de enige die me zo noemde, met een koosnaampje dat als grap was begonnen, aangezien het helemaal niet bij me paste.

‘Hé, Ted,’ zei Brad. ‘Wat vind je er tot nu toe van?’

Miranda kwam achter het aanrecht vandaan en gaf me een kus die in mijn mondhoek belandde. Ze rook naar dure shampoo en Marlboro’s.

‘Het ziet er goed uit. Mijn tegels zijn aangekomen.’

Miranda lachte. ‘We laten hem één ding uitkiezen en verder maakt hij zich nergens meer druk over.’

Brad kwam ook van achter het aanrecht tevoorschijn en schudde me de hand. Die hand was groot en knoestig, zijn palm was warm en droog. ‘Wil je de complete rondleiding?’

Terwijl Brad en Miranda me het huis lieten zien, waarbij Brad het over bouwmaterialen had en Miranda me vertelde welke meubels waar een plaatsje zouden krijgen, begon ik te twijfelen aan wat ik had gezien. Geen van beiden maakten ze in mijn nabijheid een bijzonder nerveuze indruk. Misschien waren ze nauw bevriend geraakt, op een manier waarbij je schouder tegen schouder kon staan en samen een sigaret kon roken. Miranda kon aanhalig zijn, met haar vriendinnen gearmd lopen en onze vrienden ter

begroeting en afscheid op de lippen kussen. Het drong tot me door dat de kans bestond dat ik paranoïde was.

Na de rondleiding door het huis reden Miranda en ik naar de Kennewick Inn en gebruikten de lunch in de Livery Tavern. Allebei kregen we geroosterde schelvissandwiches, en ik dronk twee whisky-soda.

‘Heeft Brad je weer aan het roken gekregen?’ vroeg ik. Ik wilde dat ze zich zou verstrikken in een leugen, en zien hoe ze zou reageren.

‘Wat?’ zei ze en ze kreeg een frons op haar voorhoofd.

‘Je rook een beetje naar rook. Binnenshuis.’

‘Misschien heb ik een of twee trekjes genomen. Ik rook niet meer, Teddy.’

‘Het kan me eigenlijk niet schelen. Ik vroeg het me gewoon af.’

‘Wil je geloven dat het huis bijna klaar is?’ vroeg ze, terwijl ze een van haar frites in mijn plas ketchup doopte.

We praatten een poosje over het huis, en mijn twijfel over wat ik had gezien nam verder toe. Ze gedroeg zich niet schuldig.

‘Blijf je het weekend hier?’ vroeg ze.

‘Nee, ik wilde alleen even komen en dag zeggen. Ik dineer vanavond met Mark LaFrance.’

‘Zeg het af en blijf hier. Het moet morgen prachtig weer worden.’

‘Mark is speciaal voor deze ontmoeting met het vliegtuig hierheen gekomen. En ik moet wat cijferwerk voorbereiden.’

Ik was oorspronkelijk van plan geweest de hele middag in Maine te blijven, in de hoop dat Miranda zou instemmen met een langdurige dut op haar hotelkamer. Maar nadat ik Brad en haar had zien knuffelen in de uiterst kostbare keuken waarvoor ik had betaald, was ik van gedachten

veranderd. Ik had een nieuw plan bedacht. Na de lunch reed ik Miranda terug naar huis, zodat ze haar auto kon ophalen. Vervolgens nam ik, in plaats van rechtstreeks naar de I-95 te gaan, Route 1 en reed in zuidelijke richting naar Kittery, met zijn dumpzaken die zich over een afstand van vierhonderd meter uitstrekten. Ik stopte bij de Kittery Trading Post, waar je outfits voor buitensporten kon aanschaffen en waar ik tal van malen langs was gereden, maar die ik nooit had bezocht. In de tijdspanne van ongeveer een kwartier gaf ik bijna vijfhonderd dollar uit aan een waterdichte broek met camouflageprint, een grijze regenjas met capuchon, een te grote pilotenbril en een verrekijker van hoge kwaliteit. Ik nam de uitrusting mee naar een openbaar toilet tegenover de outlet store van Crate and Barrel en trok mijn nieuwe spullen aan. Met de capuchon en de pilotenbril op waande ik me onherkenbaar. In elk geval van een afstand. Ik reed weer in noordelijke richting en parkeerde op het openbare parkeerterrein bij Kennewick Cove, waar ik mijn Quattro precies tussen twee pick-ups in wrong. Ik wist dat Miranda en Brad geen reden hadden om naar dit specifieke parkeerterrein te komen, maar ik had ook geen reden om mijn auto gemakkelijk zichtbaar te laten zijn.

De wind was gaan liggen, maar de lucht was donker, monochroom grijs, en de atmosfeer raakte doortrokken van een warme, nevelige regen. Ik liep over het vochtige zand van het strand en klauterde vervolgens over de losse rotsen en de schalie die naar het begin van het rotswandelpad leidden. Ik ging voorzichtig te werk en hield mijn blik op het verharde pad gevestigd – het was glibberig door de regen, en hier en daar door wortels ondergraven – in plaats van op de spectaculaire bocht van de Atlantische Oceaan rechts van mij. Sommige verharde delen van het

rotspad waren volledig weg geërodeerd, en een verschoten bord waarschuwde de wandelaar voor het gevaar. Daarom was het pad nog niet al te vaak gebruikt, en ik kwam die middag maar één ander mens tegen: een tienermeisje in een Bruins-trui die rook alsof ze zojuist een joint had gerookt. We passeerden elkaar zonder iets te zeggen of de ander een blik waardig te keuren.

Dicht bij het einde van het pad liep ik langs de bovenkant van een bouwvallige betonnen muur die de achterste erfgrans van een stenen cottage markeerde: het laatste huis voor een braakliggend terrein van zo'n vierhonderd meter lengte, dat uitliep op ons perceel. Vervolgens daalde het pad naar zeeniveau, kruiste een kort, rotsachtig strandje dat was bezaaid met aangevreten boeien en zeewier, en vervolgde zijn weg langs een steile helling tussen enkele kromgetrokken sparren door. De regen had doorgezet, en ik zette mijn natte zonnebril af. De kans dat Miranda of Brad buitenshuis was, was erg gering, en ik was van plan om vlak voor het open stuk ontgonnen land te stoppen en positie te kiezen in het kreupelhout langs de lage kant van de rotswand. Als een van hen naar buiten keek en mij met mijn verrekijker zag, zou ik voor een vogelwachter worden aangezien. Als ze op me afkwamen, kon ik me snel terugtrekken naar het pad.

Toen ik het huis zag opdoemen boven het geteisterde land, viel me niet voor het eerst op hoe de achterkant – de kant die op de oceaan uitzag – stilistisch contrasteerde met de kant die op de weg uitzag. De voorkant van het huis had een dunne natuurstenen deklaag waarin een aantal kleine ramen was uitgespaard, alsmede een stel torenhoge deuren van donker hout met sterk geaccentueerde bogen. De achterkant van het huis was van beige geschilderd hout, en door al de identieke ramen met hun identieke balkons zag

het eruit als een middelgroot hotel. ‘Ik heb veel vrienden,’ had Miranda gezegd toen ik haar vroeg waarom het huis zeven logeerkamers nodig had. Vervolgens wierp ze me een blik toe alsof ik haar had gevraagd waarom volgens haar overdekt sanitair nodig was.

Ik vond een goed plekje onder een onvolgroeide spar die zo krom en verbogen was als een bonsaiboom. Ik ging op mijn buik op de vochtige grond liggen en rommelde met de verrekijker totdat ik het huis scherp in beeld kreeg. Ik was er een meter of vijftig van verwijderd en kon makkelijk door de ramen heen kijken. Ik ging langs de begane grond, waar ik geen beweging waarnam, en nam vervolgens de eerste verdieping voor mijn rekening. Niets. Ik pauzeerde even, verkende het huis met het blote oog en wenste dat ik uit kon zien op de oprijlaan aan de voorkant. Bij mijn weten was er niemand thuis, ook al had Daggetts pick-up er nog gestaan toen ik Miranda afzette.

Een paar jaar eerder was ik gaan vissen met een collega die ook met dotcomaandelen speculeerde en tevens de beste visser op open water was die ik ooit had gekend. Hij hoefde maar naar het oppervlak van de oceaan te turen om precies te weten waar de vis zat. Hij vertelde me dat zijn truc als volgt werkte: hij liet zijn blik onscherp worden, zodat hij alles wat binnen zijn gezichtsveld lag tegelijk kon overzien. Zo ving hij beweeglijke schitteringen op, verstoringen in het water. Ik probeerde het voortdurend en slaagde er alleen in me een doffe hoofdpijn te bezorgen. Nadat ik dus zonder iets te zien mijn verrekijker een andere kant uit had laten gaan, besloot ik de truc op mijn eigen huis toe te passen. Ik liet alles voor mijn ogen min of meer vervagen, in afwachting van een beweging die de aandacht op zichzelf vestigde. Nadat ik nog geen minuut naar het huis had getuurd, zag ik iets door het hoge raam van wat

de woonkamer aan de noordkant van het huis moest zijn. Ik tilde mijn verrekijker op en stelde scherp op het raam; Brad en Miranda waren net binnengekomen. Ik kon hen heel duidelijk zien; de dalende middagzon raakte het raam in een goede hoek: zonder te verblinden liet hij het interieur oplichten. Ik zag dat Brad naar een geïmproviseerde tafel toeliep die door de timmerlieden was opgesteld. Hij pakte een stuk hout dat eruitzag als een onderdeel van het lijstwerk voor het plafond en liet het aan mijn vrouw zien. Hij liet zijn vinger door een van de groeven gaan en zij deed hetzelfde. Zijn lippen bewogen, en bij alles wat hij zei knikte Miranda.

Een ogenblik lang voelde ik me bespottelijk: een paranoïde echtgenoot in camouflagekleding die zijn vrouw en zijn aannemer bespioneerde, maar nadat Brad het lijstwerk had neergelegd keek ik toe hoe Miranda in zijn armen gleeed, haar hoofd achteroverboog en hem op de mond kustte. Met één grote hand drukte hij haar heupen tegen zich aan, met de andere pakte hij een dikke streng van haar ongekamde haar. Ik zei bij mezelf dat ik niet langer moest kijken, maar om de een of andere reden kon ik er niet mee stoppen. Ik keek ten minste tien minuten toe, hoe Brad mijn vrouw over de tafel legde, haar donkerpaarse shirt naar boven schoof, haar kleine witte onderbroekje uittrok en van achteren bij haar naar binnen ging. Ik keek toe hoe Miranda zich strategisch op de tafel positioneerde, zich met één hand schrap zettend tegen de rand terwijl ze de andere tussen haar benen legde en hem bij haar naar binnen leidde. Ze hadden dit duidelijk vaker gedaan.

Ik gleeed naar achteren en belandde in zittende positie. Toen ik weer op het pad terechtkwam, trok ik mijn capuchon af en braakte mijn lunch uit in een donkere, door de wind geteisterde plas.

‘Hoe lang was dat geleden?’ vroeg mijn medereizigster nadat ik haar het verhaal had verteld.

‘Iets meer dan een week.’

Ze knipperde met haar ogen en beet op haar onderlip. Haar oogleden waren zo bleek als tissuepapier.

‘Wat ga je eraan doen?’ vroeg ze.

Die vraag had ik mezelf de hele week gesteld. ‘Eigenlijk wil ik haar vermoorden.’ Ik glimlachte met mijn door de gin gevoelloos geworden mond en probeerde fijntjes te knipogen om haar een kans te geven mij niet te geloven, maar haar uitdrukking bleef serieus. Ze trok haar rossige wenkbrauwen op.

‘Ik vind dat je dat moet doen,’ zei ze en ik wachtte op een aanwijzing dat ze een grapje maakte, maar er kwam niets. Haar sturende blik was onwrikbaar. Ik beantwoordde haar blik en beseftte dat ze veel mooier was dan ik aanvankelijk had gedacht. Ze was van een ijle schoonheid, tijdloos, alsof ze het onderwerp van een renaissanceschilderij was geweest. Zo anders dan mijn vrouw, die eruitzag alsof ze op het omslag van een pulproman uit de jaren vijftig thuis hoorde. Net toen ik eindelijk wat wilde zeggen, spitste ze haar oren om naar de gedempte luidspreker te luisteren. Er werd omgeroepen dat het boarden voor onze vlucht was begonnen.